

Arrest

nr. 220 268 van 25 april 2019
in de zaak X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [O.]

Voornaam: [H.]

Geboortedatum: [1977]

Geboorteplaats: [....]

Nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder in het bezit te zijn van een geldig verblijfsdocument.

Het feit dat er momenteel een onderzoek lopende is waarin betrokkene een postnatale erkenning wil doen van [E.W.] [°2018] geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij brief van 5 november 2018 een synthesesmemorie heeft opgevraagd bij de verzoekende partij, niettegenstaande de verzoekende partij ervoor opteerde om een beroep tot nietigverklaring

gepaard gaande met een vordering tot schorsing in te dienen tegen de bestreden beslissing. Bij brief van 14 november 2018 deelde de griffie van de Raad de verzoekende partij mee dat er een materiële vergissing was gebeurd en de brief van 5 november 2018 betreffende de mogelijkheid tot het indienen van een synthesesmemorie als onbestaande is te beschouwen. Intussen had de verzoekende partij op 9 november 2018 reeds een synthesesmemorie ingediend.

Het opvragen en indienen van een synthesesmemorie is enkel voorzien in het geval van een zuiver beroep tot nietigverklaring of voor zover een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing niet in korte debatten wordt behandeld. Indien de Raad oordeelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen kunnen worden behandeld omdat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, is niet voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van een synthesesmemorie. Dit volgt uit een samenlezing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de artikelen 39/68 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. Hiervoor wordt verwezen naar de verdere bespreking. In deze situatie doet de Raad uitspraak op basis van het gedinginleidend verzoekschrift.

Ter terechtzitting gaan de beide partijen ermee akkoord dat de Raad – voor zover de zaak in korte debatten wordt behandeld, hetgeen in casu het geval is – uitspraak doet op grond van het gedinginleidend verzoekschrift. De synthesesmemorie is ook enkel een verkorte versie van het gedinginleidend verzoekschrift, zonder dat hierin nieuwe argumenten of een repliek op de nota kunnen worden gelezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40 “*en volgende*” en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 8 EVRM. artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, alinea 1: hij is een vreemdeling die niet in het bezit is van een geldig verblijfsdocument.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet kan bewijzen wanneer hij België is binnengekomen en dat niet blijkt uit het administratief dossier dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Dat verzoeker wel reeds de nodige stappen ondernam om zijn verblijf te regulariseren. Hij deed een postnatale erkenning van zijn zoontje met het oog op het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging.

Echter werd er een uitstel gedurende 2 maanden van de beslissing omtrent de erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand gedaan. Gezien dit uitstel van het acteren van de erkenning, heeft verzoeker nog geen procedure gezinshereniging kunnen opstarten. Van zodra hij dit kan, wordt zijn toestand geregulariseerd en zal hij legaal op het grondgebied verblijven.

Tevens wordt door verwerende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan gezien er volgens hen een risico op onderduiken bestaat conform art. 74/14 §3, 1° Vw.

Echter woont verzoeker reeds geruime tijd bij zijn gezin in [H.] en is hij niet van plan om onder te duiken. Hij wil immers al zijn tijd met zijn zoontje en partner spenderen.

Gezien de intentie tot erkenning en tot de procedure van gezinshereniging zijn er geen elementen in het dossier van verzoeker die wijzen op onderduiking.

Dat het juist in het kader van het onderzoek van de erkenning nodig is dat verzoeker beschikbaar is: dat verzoeker en zijn partner misschien nog ondervraagd zullen worden en indien nodig zal verzoeker testen ondergaan om zijn vaderschap te bewijzen.

Dat gelet op deze situatie van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij het land zou verlaten.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43)

2) Schending van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van straf bare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker reeds geruime een relatie heeft met mevr.[E.].

Dat zij reeds lange tijd samenwonen en een gezin vormen samen met hun zoontje [E.W.E.].

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn partner en hun zoontje, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., een Europees grondwettelijk principe.

Het is onmiskenbaar dat verzoeker aan de zijde van zijn partner en hun zoontje dient te blijven aangezien de aanwezigheid van en zorg door verzoeker vereist zijn ter ondersteuning van de opvoeding voor hun zoontje.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst voor mevr. [E.] onmogelijk is.

Bovendien hebben zij een zoontje van 5 maanden dat ook de nodige zorgen moet krijgen.

Verzoeker van zijn gezin wegrukken zou dus een trauma veroorzaken voor zijn partner enerzijds, en zijn zoontje anderzijds.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn partner en hun zoontje in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 E.V.R.M. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Voor de afgifte van het bevel wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij op het Schengen- grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig verblijfsdocument. Verder merkt de verwerende partij op dat er een onderzoek loopt naar de intentie van de verzoekende partij om een kind postnataal te erkennen. Zij stelt echter dat dit lopende onderzoek de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf. Zij motiveert nog dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en privéleven. Zij geeft aan dat dit slechts een tijdelijke scheiding betekent om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving die niet is te beschouwen als een schending van artikel 8 van het EVRM. Wat het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft, wordt verder verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en een vastgesteld risico op onderduiken. Dit wordt verder verduidelijkt door te stellen dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegale verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij niet kan aantonen wanneer zij België is binnengekomen en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Deze voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen en evenmin dat zij niet in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten. Zij beroept zich evenwel op een ‘meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag’ om te stellen dat de verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. De verzoekende partij verwijst meer bepaald naar artikel 8 van het EVRM. Een onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling dringt zich op.

3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar partner en diens kind. Zij is een procedure gestart om dit kind te erkennen, maar de erkenning werd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog niet geregistreerd in de registers omdat hieromtrent nog een onderzoek liep om na te gaan of er al dan niet sprake is van een zogenaamde schijnerkenning die louter een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. De verzoekende partij geeft aan samen te wonen met haar partner en kind en mee in te staan voor de opvoeding van en zorg voor het kind.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij een kind na de geboorte wil erkennen. Zij wees er evenwel op dat hieromtrent nog een onderzoek lopende was, hiermee verwijzende naar het zogenaamde onderzoek schijnerkenning dat door de hiervoor bevoegde autoriteiten nog werd gevoerd.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat in de situatie zoals deze voorlag bij het nemen van de bestreden beslissing een afstammingsband tussen de verzoekende partij en het kind geenszins vaststond. Ook ter terechtzitting bleek zulks niet het geval te zijn. Integendeel, er lag intussen een advies voor van het parket waarin werd geoordeeld dat er sprake is van een schijnerkenning.

De voorgehouden samenwoning van de verzoekende partij met het kind en de voorgehouden rol die zij stelt op te nemen wat de zorg voor en opvoeding van het kind betreft, vinden ook onvoldoende steun in de voorliggende stukken. De verzoekende partij doet niet de minste moeite hieromtrent een begin van bewijs voor te leggen. Zij verduidelijkt ook op geen enkele wijze welke rol zij dan precies zou spelen in het leven van het kind. Het administratief dossier bevat verder ook een verslag van woonstcontroles op 7 en 11 september 2018 door de lokale politie waarbij de verzoekende partij niet kon worden aangetroffen en de partner aangaf dat de verzoekende partij op dat ogenblik niet bij haar, maar bij een vriend in Antwerpen verbleef. De verzoekende partij zou wel *“op en af pendelen” “met een valies”*, maar het was onduidelijk hoe vaak en hoe lang.

De voorliggende stukken volstaan in de huidige stand van zaken niet om een beschermenswaardige gezinsband tussen de verzoekende partij en het kind te kunnen vaststellen.

Ook wat de relatie tussen de verzoekende partij en haar beweerde partner betreft, overtuigt zij in de thans voorliggende omstandigheden niet dat er sprake is van een duurzame relatie die als gezinsleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Een loutere inschrijving op hetzelfde adres volstaat in de reeds geschetste omstandigheden niet om een duurzame partnerrelatie aan te tonen. De Raad herhaalt verder dat het in de huidige stand van zaken niet vaststaat dat er sprake is van een gezamenlijk kind.

Een beschermenswaardig gezinsleven blijkt niet, minstens onvoldoende.

Er moet ook worden vastgesteld dat, voor zover een gezinsleven alsnog moet worden aanvaard, de verwerende partij in haar beslissing in ieder geval ook heeft geoordeeld dat een terugkeer naar het herkomstland om van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging te vragen in geen geval disproportioneel is, gelet op het recht op een privé- of een gezinsleven. Zij stelt dat dit enkel een tijdelijke scheiding betekent om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

De verzoekende partij houdt onterecht voor als zou geen toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM hebben plaatsgevonden.

De verzoekende partij wijst er nog op dat zij haar leven in België wenst voort te zetten en dat de bestreden beslissing op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk doet aan haar gezinsleven. Zij betoogt dat haar aanwezigheid in België is vereist voor de zorg en opvoeding van het kind alsook dat

een terugkeer naar het land van herkomst voor haar partner onmogelijk is. Zij stelt dat indien zij wordt weggerukt uit het gezin dit een trauma zal veroorzaken bij zowel haar partner als het kind.

De Raad wijst er vooreerst op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat zij in de huidige omstandigheden het grondgebied moet verlaten, waarbij zij België evenwel opnieuw kan binnenkomen en hier kan verblijven van zodra zij zich in haar herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Zij haalt met haar uiteenzetting het motief niet onderuit dat de bestreden beslissing enkel een tijdelijke scheiding betekent om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. De verzoekende partij overtuigt ook niet dat een dergelijke tijdelijke scheiding dan concrete gevolgen heeft voor de ingeroepen banden met haar partner en diens kind die maken dat kan worden gesproken van een disproportionele maatregel. Zo vindt allereerst de bewering van de verzoekende partij dat zij, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, samenwoonde met haar partner onvoldoende steun in de voorliggende stukken. De verzoekende partij blijft verder ook volledig in gebreke een begin van bewijs voor te leggen dat zij een concrete rol speelt in de zorg voor en opvoeding van het kind, waardoor zij geenszins overtuigt dat haar voortdurende aanwezigheid in België is vereist voor dit kind en om diens belangen te vrijwaren. De verzoekende partij betoogt nog dat een scheiding een trauma zou veroorzaken bij haar partner en diens kind, maar beperkt zich op dit punt tot een zeer algemene, blote bewering waarbij zij nalaat een concreet en werkelijk risico in deze zin aannemelijk te maken. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden beslissing dan ook niet onderuit dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in casu niet disproportioneel is in het licht van het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Daarenboven beperkt de verzoekende partij zich evenzeer tot een loutere bewering dat de partner niet mee zou kunnen terugkeren naar het herkomstland, zonder deze bewering te onderbouwen met een begin van bewijs. Zij brengt geen concrete hinderpalen naar voor die een verderzetting van het ingeroepen gezinsleven in het herkomstland in de weg kunnen staan, al dan niet tijdelijk totdat de verzoekende partij in haar herkomstland de nodige stappen heeft kunnen ondernemen om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling en belangenafweging op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Enige disproportionaliteit in de belangenafweging blijkt niet.

Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekende partij dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij, los van haar ingeroepen gezinsbanden, duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.5. De verzoekende partij uit nog kritiek op het onderdeel van de bestreden beslissing waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, dit met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat er volgens de verwerende partij sprake is van een risico op onderduiken.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stellen als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken omschreven als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”.

In § 2 van de voormelde wetsbepaling worden de objectieve criteria voor het risico op onderduiken vastgelegd als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of wordt voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In de voorbereidende werken wordt nog gewezen op het volgende: “*Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (...) Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. (...)*” (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In de bestreden beslissing wordt een risico op onderduiken afgeleid uit de vaststelling dat de verzoekende partij binnen de door de wet voorziene termijn geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet kan bewijzen wanneer zij België is binnengekomen en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij heeft getracht om haar verblijf op de wettelijk voorziene wijze in regel te stellen.

De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk reeds de nodige stappen heeft gezet om haar verblijf te ‘regulariseren’. Zij stelt een procedure tot erkenning van een kind te hebben opgestart met het oog op het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging. Zij stelt nog reeds geruime tijd bij haar gezin in Hasselt te wonen.

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de vaststelling niet dat zij naliet om na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegale verblijf binnen de door de wet voorziene termijn een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze op basis van de gedane vaststellingen heeft besloten tot een risico op onderduiken. De verzoekende partij betwist zo niet dat zij, tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op geen enkel ogenblik een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming richtte tot het bestuur. De erkenning van een kind

betreft ook in de eerste plaats het opnemen van verantwoordelijkheid voor zijn of haar kind, eerder dan een stap in het verwerven van een rechtmatig verblijf. Door verder aan te geven dat zij de bedoeling heeft om in België in de toekomst alsnog bepaalde verblijfsprocedures op te starten, brengt de verzoekende partij ook geen concreet element naar voor dat het vastgestelde risico op onderduiken onderuit kan halen. Hierboven werd verder ook reeds vastgesteld dat uit de voorliggende stukken niet, minstens niet voldoende, blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk verblijft bij haar beweerde partner en kind. Gelet op dit alles maakt de verzoekende partij nog niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde bij haar vaststelling van een risico op onderduiken.

Daarenboven blijkt niet dat de verzoekende partij actueel nog een voldoende belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Als algemene regel geldt immers dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt toegestaan. In welbepaalde omschreven gevallen kan een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn worden toegestaan. In casu dringt de vaststelling zich op dat op heden er al een termijn van zeven dagen, en zelfs de maximumtermijn van dertig dagen, is verstreken, zonder dat de verzoekende partij op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gaat verder niet gepaard met een inreisverbod. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij actueel nog een voldoende belang heeft bij haar kritiek dat haar ten onrechte een verminderde termijn voor vrijwillig vertrek tot zelfs nul dagen werd gegeven, in plaats van een termijn van zeven tot dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.6. De verzoekende partij betoogt nog dat niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd dat zij het Belgische grondgebied verlaat, dit omdat haar aanwezigheid in België is vereist in het kader van de door haar opgestarte procedure tot erkenning van een kind. Zij stelt dat zij en haar partner misschien nog moeten worden ondervraagd en zij indien nodig testen van vaderschap zal ondergaan.

In dit verband wordt evenwel vastgesteld dat de procedure tot erkenning van een kind reeds werd opgestart in België en de stukken van het administratief dossier leren dat de verzoekende partij in het kader van deze procedure op 12 september 2018 reeds werd gehoord. Op geen enkele wijze blijkt dat verdere gehoren of testen nog zijn voorzien in het kader van deze procedure. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook hypothetisch. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in België dient te zijn om eventuele bijkomende testen van vaderschap te laten uitvoeren of nog om antwoord te geven op eventuele bijkomende vragen die de bevoegde diensten zouden hebben. Er blijkt ook niet dat zij via haar advocaat en eventueel partner haar belangen in België niet verder kan verdedigen. De verzoekende partij overtuigt dus niet dat haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied noodzakelijk is voor het verder voeren van de erkenningsprocedure. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling blijkt andermaal niet.

3.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Er blijkt niet dat enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Zij overtuigt ook niet dat zij, indien gehoord, nog relevante gegevens naar voor had kunnen brengen die hadden kunnen leiden tot een andere uitkomst van de procedure. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.8. Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending van artikel 40 “*en volgende*” van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat dit onvoldoende is om te kunnen spreken van een middel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). De verzoekende partij blijft evenwel in gebreke toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling(en) van de Vreemdelingenwet dan zou miskennen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.9. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS